

Punt de Vista

El Punt Avui expressa la seva opinió únicament en els editorials. Els articles firmats exposen les opinions dels seus autors.

GRUP HERMES

President: Joaquim Vidal i Perpinyà.
Consell d'Administració: Lúcia Vidal i Juventench (vicepresidenta), Eduard Vidal i Juventench, Esteve Colomer i Font i Joan Vall i Clara.
Consell de lectors: Feu-nos arribar les opinions, els suggeriments i les consultes que desitgeu sobre el nostre projecte editorial i els nostres productes a conselldelectors@elpuntavui.cat. Tots els contactes rebran resposta de la direcció.

Direcció Executiva: Joan Vall i Clara (conseller delegat), Xevi Xirgo (Informació General), Emili Gispert (Informació Esportiva), Toni Muñoz (Serveis), Josep Madrenas (Webs i Sistemes), Albert París (Comunicació), Anna Maria Ribas (Gerència Comercial), Miquel Fuentes (Administració i RH), Lluís Cama (Producció), Concepció Casals (Distribució) i Ricard Forcat.

Keep calm

Martí Gironell

30 segons

No tothom és apte per fer feines delicades. Cal traça i sensibilitat per fer-la. Considero que els professionals que

han de tractar amb nens (mestre, entrenador o metge, per exemple) no només han de ser molt bons sinó que han de tenir una empatia amb la mainada que facilita tant la seva feina com el que rep la criatura. Els nens aprenen i processen tot el que reben, tant per bé com per mal. En aquest sentit, el sanitari que ha de punxar els nens no pot ser un qualsevol. Si és així, els resultats són nefastos. Ho he comprovat ara fa una setmana al CAP-2 de Salt. Era la primera vegada que al nostre fill de 4 anys li havien de treure sang per a unes anàlisis. No conec ningú que li agradi que el punxin però la mainada, no les suporten les agulles. Per això, li vam explicar què li farien, el vam mirar de preparar i conscienciar tan bé com vam saber perquè arribés serè i tranquil a la pessigada de mosquit que no havia de ser dolorosa. Res més lluny

Les retallades no serveixen de coartada per a la poca o mala professionalitat d'algun treballador de la salut pública

de la realitat. Nervis, crits, presses és el que ens vam trobar quan vam arribar al box d'extraccions. I això es va traduir en plors, dolor i un calvari de gairebé una hora. Tota la feina per fer-li més passador el mal tràngol se'n va anar en orris. Sort que al final va aparèixer algú amb coneixement i ho va resoldre en mig minut. Però el mal, en tots els sentits, ja estava fet. No s'hi val a dir que les retallades tenen la culpa, no. Tothom té dret que el tractin bé. Fruit de la mala professionalitat no només el nostre fill sinó que em consta que la majoria de nens que aquell dia s'anaven a punxar, han quedat traumatitzats per com se'ls va tractar. I tot plegat per posar a fer una feina delicada i sensible una persona que no ho era. Hi ha uns nens que per sempre més els has posat la por el cos. Si els feien poca gràcia les agulles, ara els fan pànic. Aquesta és la diferència d'estar en mans d'algú maldestre que allarga l'angoixa i la tortura o que t'atengui algú competent que ho fa fàcil, amb calma i sensibilitat. I ho resol en 30 segons.

La punxa d'en Jap

Joan Antoni Poch

Vuits i nous

Manuel Cuyàs

La veritat

Xavi Ayén, cronista i crític literari de *La Vanguardia* que ha llegit totes les novel·les del món afirma: "La veritat és a les novel·les". Ho diu, i n'és el titular, en una entrevista que Núria Escur li ha fet amb motiu d'un llibre que acaba de publicar on reuneix les converses que durant la seva carrera ha mantingut amb vuitanta novel·listes, locals i estrangers. Entre ells, uns quants premis Nobel i molts que s'han quedat sense el guardó però que igualment el mereixerien. "La veritat és a les novel·les". Jo entenc perfectament el que vol dir, i hi veig una variació d'aquella frase que formula Orson Welles a *Fake* i que no sé si és seva però que ho podria ser, atenent la seva trajectòria professional i vital: "L'art és una mentida que ens ajuda a comprendre la veritat". Entesos. Sí. Brillant Xavi Ayén. Només que... Només que en la mateixa entrevista Ayén detalla les dificultats que molts cops ha hagut de superar per acostar-se als escriptors, alguns de molt difícil accés, i també com són i com reaccionen davant la presència del periodista. I resulta que això, que

“Es troba a la novel·la, però també al periodisme ben fet

no és ficció i no és cap novel·la ni cap mentida, també és veritat.

Vaig assistir a la presentació del llibre que Vicenç Villatoro ha escrit sobre la família Bassat. Hi eren ell i Lluís Bassat, la persona que l'ha guiat pels escenaris físics i memorialístics de la família jueva que el llibre exposa. Fa uns anys, en unes jornades de Lleida, Villatoro i jo vam tenir una afable discussió. Ell sostenia que el periodisme no produeix ni pot produir obres literàries. Si el vaig entendre bé, i em sembla que sí, reservava la literatura als llibres i la restringia a la novel·la. El seu volum sobre els Bassat és un

treball periodístic, amb molta investigació inclosa, i jo diria, Vicenç, que és literatura i que conté molta veritat. Els dos homes van explicar uns fets que, segons ells, situats en una novel·la, no els creuria ningú. En discrepo, com en deu discrepar el mateix Villatoro, i així tanco el cercle: en les novel·les tot és versemblant, a condició que l'autor tingui traça a exposar-ho. *Quod is veritas?* I una altra pregunta que el governador romà no va formular: "On és la veritat?" A la novel·la i al periodisme ben fets, a la vida.

El cirurgià Jordi Carbonell, ara jubilat, ha escrit unes breus memòries sobre els seus anys d'intern al servei d'urgències de l'antic i vetust hospital de Sant Jaume de Mataró. A la unitat d'urgències hi passa de tot i tothom: policies, atracadors, contrabandistes, amants venjats pel marit... Hi ha episodis que en una novel·la grinyolarien. O no, depèn. Carbonell no ha pretès fer literatura, però ha escrit molta veritat sobre el final dels anys seixanta, on se situa l'acció, i sobre com ha evolucionat la medicina i també la societat, els seus costums i nosaltres.